

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **X. Z.**, narozená X
státní příslušnost Čínská lidová republika
bytem X
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2025, č. j. CPR-21016-2/ČJ-2025-930310-V223, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Žalobě se přiznává odkladný účinek.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2025, č. j. CPR-21016-2/ČJ-2025-930310-V224, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 5. 2025, č. j. KRPU-25488-34/ČJ-2025-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), přičemž žalobkyni stanovil dobu k opuštění území členských států EU do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
- Žalobkyně v žalobě současně navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek dle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh žalobkyně odůvodnila tím, že bezprostředním důsledkem nabytí právní moci a vykonatelnosti napadeného rozhodnutí je přitom nutnost výkonu žalobkyní uložené povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, ačkoliv na území České republiky pobývá déle než 8 let, sdílí společnou domácnost s manželem, panem X. Y., nar. X, a jejich nezletilým synem, X. J., nar. X. Celá rodina je plně etablovaná na území České republiky, nezletilý syn žalobkyně se na území České republiky narodil a nikdy jej neopustil. Manžel žalobkyně je držitelem povolení k pobytu ve formě tzv. zaměstnanecké karty, syn žalobkyně je držitelem povolení k dlouhodobému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu za účelem společného soužití rodiny. Nesplněním uložené povinnosti by se žalobkyně s ohledem na absenci jiných možností neprodleného řešení její pobytové situace na území České republiky vystavovala nebezpečí uložení správního vyhoštění z území, s nímž je navíc vždy spojena doba zákazu vstupu na území. Konstatovala, že na území České republiky přicestovala v roce 2017 za manželem, držitelem povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnanecké karty. Žalobkyně v té době rovněž držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnanecké karty. Pobyt žalobkyně a jejího manžela na území České republiky byl zaměřen primárně na výkon výdělečné činnosti, tj. zaměstnání, aby mohli společně žít a případně i založit rodinu. Zdůraznila, že se nikdy nedopouštěla na území České republiky žádného protiprávního jednání, jímž by mohla ohrozit zájmy chráněné právními předpisy. V roce 2021 však o své pobytové oprávnění přišla, následně pak dvakrát po sobě iniciovala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Obě žádosti byly zamítnuty, v důsledku čehož se žalobkyně ocitla na území České republiky neoprávněně. Žalobkyně však zdůrazňuje, že se snaží svůj pobyt na území České republiky legalizovat a dne 1. 8. 2025 iniciovala prostřednictvím Generálního konzulátu České republiky v Šanghaji žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, společně s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. O této žádosti se vede řízení pod sp. zn. 1452/2025-MZV/SANG. Poznamenala, že se jí a jejímu manželovi na území České republiky dne 21. 6. 2024 narodil syn. Žalobkyně se tak v tuto chvíli plně věnuje péči o syna. Nezletilé dítě v takto nízkém věku z povahy věci vyžaduje neustálou přítomnost matky, což činí přítomnost žalobkyně na území České republiky nezbytnou a nepostradatelnou. Nezletilý syn nezbytně vyžaduje celodenní nepřetržitou péči žalobkyně a není schopen se bez ní obejít. V České republice současně není žádná jiná rodině žalobkyně natolik blízká osoba, která by ji při péči o nezletilého syna mohla dlouhodobě zastoupit a nahradit. Přítomnost žalobkyně na území České republiky je tak z pohledu péče a řádného vývoje, výchovy a výživy nezletilého syna, nenahraditelná, nezbytná a nepostradatelná.

3. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku nesouhlasil s jeho přiznáním. Poznamenal, že dle jeho názoru žalobkyní tvrzené důvody pro přiznání odkladného účinku nesplňují podmínky § 73 s. ř. s. Jelikož žalobkyně pobývá na území České republiky bez oprávněného pobytu, je ve veřejném zájmu, aby toto jednání bylo co nejdříve ukončeno. S ohledem na opakovaně zamítnuté žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nemožnosti získat jakékoli oprávnění k pobytu na území České republiky, je žalovaný toho názoru, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s veřejným zájmem České republiky, tedy, aby na území České republiky pobývali jen cizinci splňující podmínek zákona o pobytu cizinců.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.

5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.
6. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě lze vyhovět.
7. Již samotné rozhodnutí, jímž byla žalobkyni uložena povinnost opustit území EU, je schopno jí způsobit újmu, neboť toto rozhodnutí by vedlo k vycestování žalobkyně z území České republiky. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že u žalobkyně byla splněna první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě, neboť zásah do práv žalobkyně by byl podstatný, jelikož by území České republiky musela opustit ještě předtím, než by soud rozhodl o její žalobě.
8. Pokud se týká splnění druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter napadeného rozhodnutí nemůže dojít k újmě dalších osob, neboť žalobou napadené rozhodnutí se „toliko“ týká žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.
9. Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je nutné poměřit zejména zájem žalobkyně na zachování rodinného a soukromého života na území České republiky se zájmem společnosti na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejném pořádku. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo

zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení je třeba vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality poměřovat intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobkyni s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS). Jak již bylo výše uvedeno, újma způsobená žalobkyni nepřiznáním odkladného účinku by mohla být podstatná. V tomto směru soud zdůrazňuje, že výkon napadeného rozhodnutí by představoval intenzivní zásah do rodinných vazeb, které si žalobkyně měla vybudovat na území České republiky, a to zejména ve vztahu s otcem syna, který žije ve společné domácnosti se žalobkyní a jejich společným nezletilým synem. Dále soud konstatuje, že ačkoli syn žalobkyně nemá české občanství, narodil se na území České republiky, kde navštěvuje zařízení určené pro předškolní vzdělávání, a má zde povolení k dlouhodobému pobytu. Rodinný život žalobkyně je tak v současné době zjevně soustředěný v České republice. Soud se proto přiklonil k tvrzení žalobkyně, že nucené vycestování by pro ni znamenalo újmu v jejím rodinném a soukromém životě a v životě jejích rodinných příslušníků. Intenzita narušení zmíněného veřejného zájmu by naopak vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla nízká nebo maximálně mírná s ohledem na skutečnost, že žalobkyně na území České republiky nepáchá trestnou činnost ani činnost nebezpečnou pro bezpečnost státu. Je pravdou, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez víza či pobytového oprávnění. Tímto však žalobkyně neohrožuje stát ani nenarušuje veřejný pořádek do té míry, aby rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území České republiky dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nesneslo odkladu. V porovnání s újmou, která žalobkyni hrozí, se tak nejvíce jako nepřiměřené narušení důležitého veřejného zájmu, pokud žalobkyně bude moci na území České republiky setrvat do doby, než soud o její žalobě rozhodne.

10. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl tak, že podané žalobě odkladný účinek přiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 1. září 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce